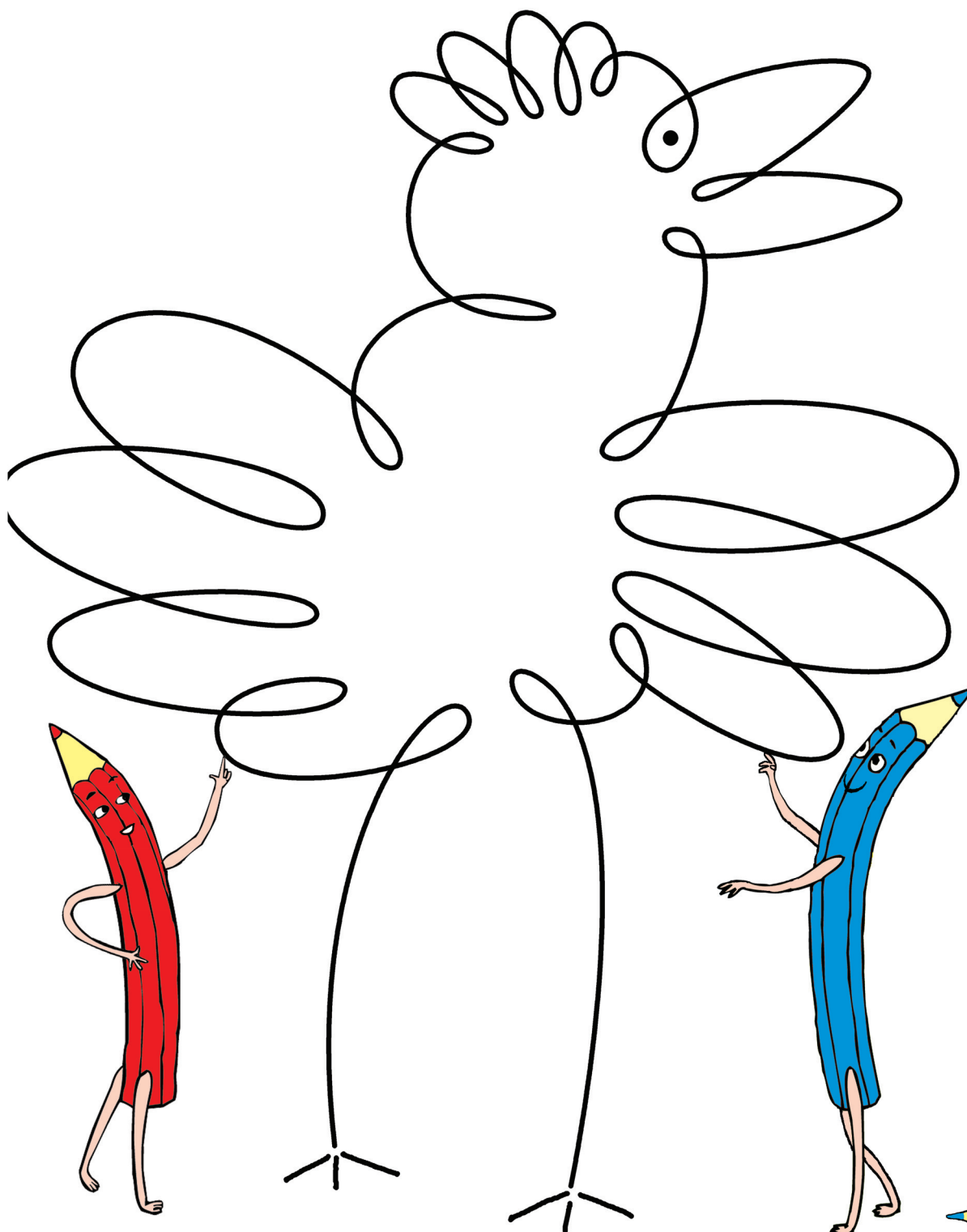

Barbora vedl pastelky setmělým parkem. Obě viděly, že Barborovi tma vůbec nevadí a že všichni dobře dojdou k cíli. I Božence se zdála cesta s Barborou jednoduchá. Připomněla jí, jak s Máňou kreslily obrázky jedním tahem. Vše bylo také snadné. Hrot klouzal plynule po papíře a obrázek byl na světě.

Grafomotorika. Při obtahování obrázku vedeme dítě ke kresbě jedním tahem, bez přerušení linie, pokud možno uvolněnou rukou. Obtahujeme opakovaně, několikrát za sebou.

„Brzy budeme u cíle,“ uklidňoval Barbora pastelku Boženku. „Nemusíš se bát. Vida, už se ti ani strachy netřese brada. Když jsme se vydali na cestu, viděli jsme, jak ti i zuby drkotají.“ „Hm, třásla jsem se celá. Zuby, ty jsem viděla všude kolem. Bála jsem se, že uvidím nějaké hrozné zubaté strašidlo.“

Grafomotorika. Při kreslení zubů dbáme, aby dítě kreslilo zuby špičaté. Nejdříve je vhodné kreslit zuby stejně velké, pokud již dítě zvládá udržet stejnou velikost, je možné velikosti střídat.

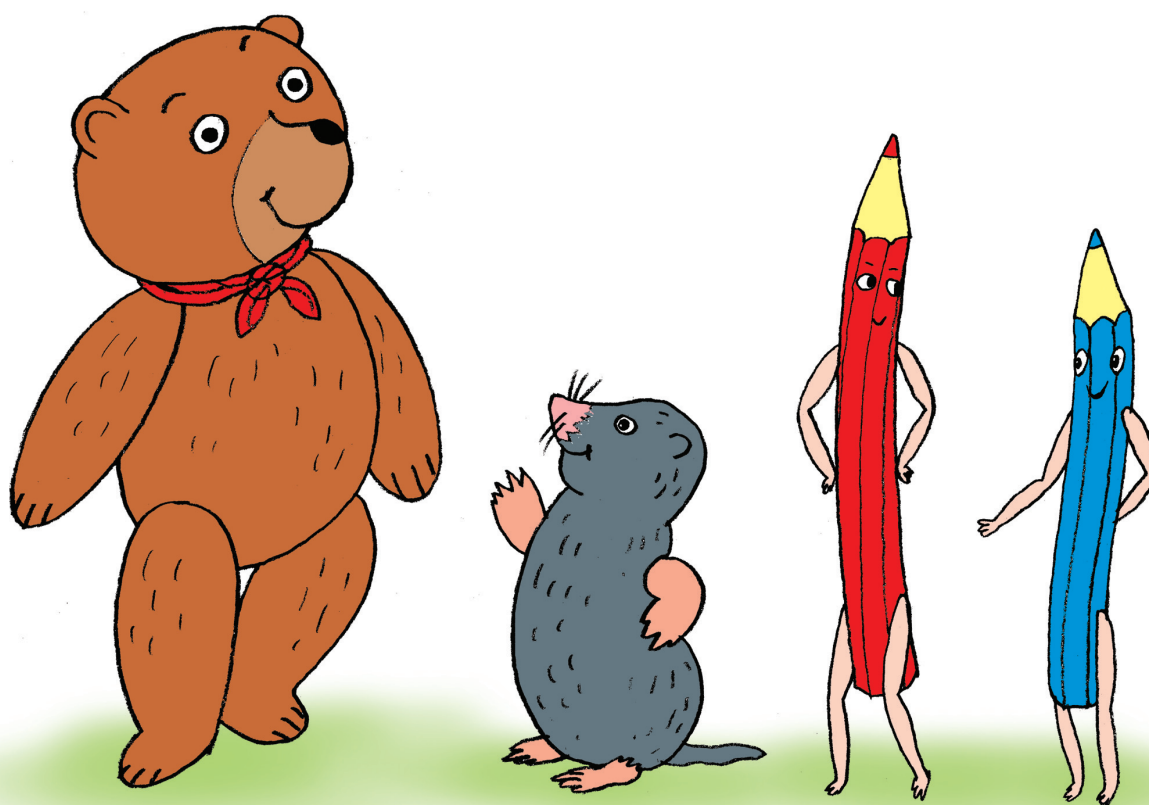
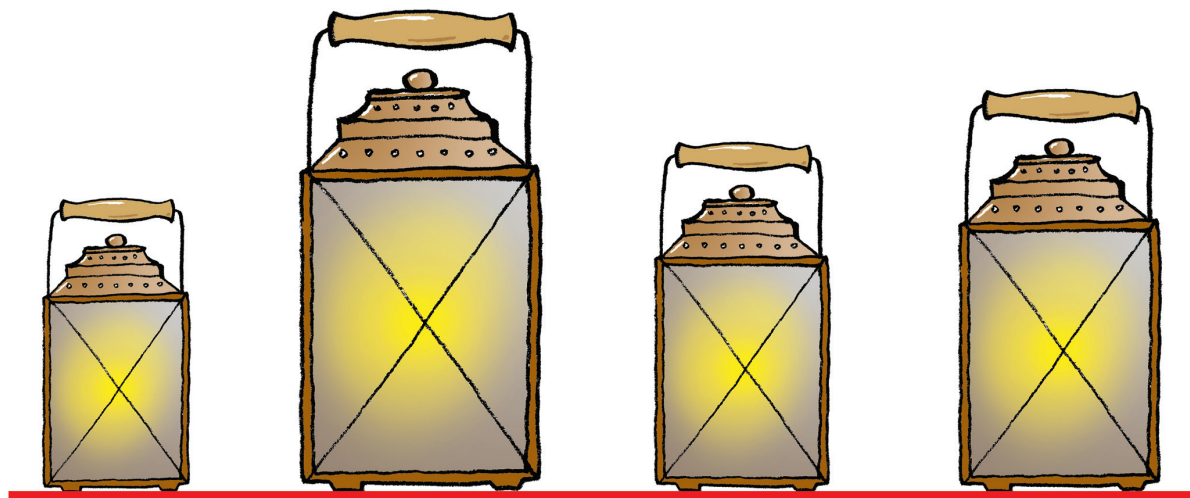
„Už vidím, kdo to pláče,“ zvolala pastelka Boženka, hned jak uviděla medvídku Pavlíka. Medvídek seděl schoulený pod stromem, třásl se strachy a plakal. Ještě více se polekal, když slyšel, že se někdo k němu blíží. Jakmile však uviděl krtka Barboru a pastelky, přestal plakat a začal se radovat: „Jak jste mě našli? Už jsem se bál, že tu budu muset zůstat celou noc.“ „Krtka Barbora nám pomohl,“ daly se do vysvětlování Máňa s Boženkou. „Říkal nám, kam máme jít, jestli jdeme vlevo nebo vpravo.“

Prostorová orientace. Dítě pojmenovává, co je na obrázku nahoře, co dole, co je vpravo, vlevo; co je vpravo nahoře, vlevo dole...

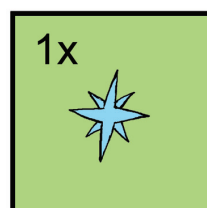
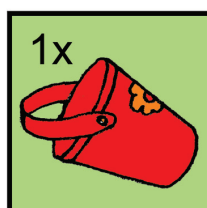
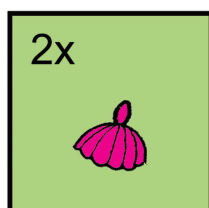
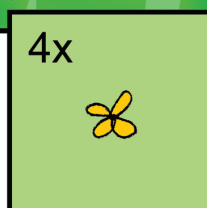
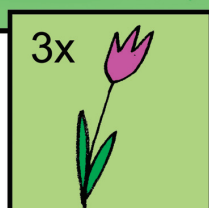
„Když jsem tu s vámi, téměř už se nebojím,“ svěřoval se medvídek Pavlík. „Ale přeci jenom by bylo lepší, kdyby tu bylo více vidět.“ „To není žádný problém,“ nechal se slyšet Barbora. Když tu sami chvíli počkáte, na všechno si posvítíme.“ A opravdu. Zanedlouho viděli Barboru, jak nese svítící lampy. „Ten nejmenší z nás bude mít tu největší lampu, aby byl dobře vidět a nebál se. Ten největší bude mít lampu nejmenší.“

Základní matematické představy, porovnávání, řazení. Nejdříve s dítětem pojmenováváme, který prvek v řadě je nejmenší, který největší, řadíme podle velikosti. Poté přiřazujeme k největšímu prvku nejmenší, k druhému největšímu druhý nejmenší atd.

Jakmile svítily lampy, bylo hned veseleji. Pastelky a medvídek Pavlík pookřáli, Barborovi to bylo jedno. Koneckonců tmu má rád. Ale měl radost, že se kamarádi již nebojí a nikdo nepláče. A aby bylo všem ještě radostněji, přinesl obrázek a karty: „Budeme hledat, co všechno je namalované na obrázku.“

Figura a pozadí, zrakové rozlišování, matematické představy. Dítě necháme ve velkém obrázku vyhledávat počet předmětů nakreslených na spodních obrázcích.

Při hře všichni zapomněli na to, že je noc a všude kolem je tma. Dokonce ani chlad jim nevadil. Jenom Boženka si postěžovala: „Zebou mě nohy.“ „Mě někdy zebou, když hrabou,“ pustil se do řeči Barbora. Pavlík se začal smát: „Zebou-hrabou, nohy-rohy, chá, chá.“ Netrvalo dlouho a každý vymyslel nějaký rým.

Sluchové vnímání, rýmy. S dítětem obrázky pojmenujeme a poté hledáme dvojice slov, která se rýmují.

Jakmile byla zábava v nejlepším, vzpomněl si medvídek Pavlík: „Někde tady jsou skluzavky, půjdeme se klouzat.“ „Teď v noci?“ nestačila se divit pastelka Máňa. „A proč ne, alespoň nás tam moc nebude a nikdo na nás nešlápne,“ přidal se k nápadu jít na skluzavku Barbora. „Zavolám sobovi Bobovi, je v obchodě tady nedaleko a šel by jistě s námi rád.“

Prostorová orientace, matematické představy. S dítětem si říkáme, kdo je na skluzavce první, kdo poslední, předposlední, druhý, uprostřed. Kdo je hned před, hned za, kdo je mezi...

S Bobem se přišla klouzat i opice Alice. Navečer byla v obchodě nakupovat a už tam zůstala. „To víte, upovídaná opice Alice,“ dal se do vysvětlování Bob. „S každým se zastavila, povídala, povídala, a najednou jsme zavírali. Alice mi přišla pomoci rovnat a uklízet rozházené zboží, ale na práci jí pro samé povídání nezbyl čas, takže do práce jsme se museli dát až po uzavření obchodu.“

Řeč, nadřazené pojmy. S dítětem pojmenováváme jednotlivé obrázky ve skupině, poté se ptáme: „Jak pojmenujeme věci v rámečku jedním či dvěma slovy? Jak všem věcem v rámečku říkáme? Co do skupiny ještě patří?“

